No. 30.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 11 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

BERIGT.

Diegenen, die zich voor het tweede kwartaal 1846 op de Vlissingsche Courant abonneren, zullen dezelve, zonder eenige vermeerdering van Kosten, ontvangen van af den dag, waarop zij het abonnement hebben opgegeven.

NIEUWSTIJDINGEN.

Staatkundig Overzigt.

De streek van Europa die nu het meest de algemeene aandacht vestigt, is een gedeelte van Polen waar eene omwenteling is uitgebroken. De heldhaftige afstammelingen van *Kosciusko*, onderdrukt en geketend, van al hunne vrijheden beroofd en door den knoet gemarteld, hebben eene nieuwe poging gewaagd om in het bezit van het erfdeel hunner vaderen hersteld te worden, om hunne nationaliteit te heroveren die niemand, wie het ook zij, het regt had hun af te nemen. Vijftien jaren geleden werden zij in hunne eerste overwinning overrompeld en aan de wraakroepende staatkunde van het zoogenaamd heilig verbond opgeofferd. Sedert dien tijd hebben de Polen, martelaren van de heiligste der regten, hunne slavernij geduldig verdragen en zich ootmoedig en gelaten aan de beschikkingen der Voorzienigheid onderworpen. Mogen zij nu beter in hunne onderneming slagen! De eerste pogingen te Krakau door de Polen gewaagd, schijnen met gunstigen uitslag bekroond; doch echte en omstandige berigten ontbreken. Het grootste gedeelte der nieuwstijdingen, die wij wegens de poolsche omwenteling ontvangen, zijn ons medegedeeld door dagbladen die strijdig zijn met de belangen der poolsche natie en vijandig aan de regten die dat moedig volk eischt en ten koste van geld en bloed poogt te verkrijgen, of die door de censuur genoodzaakt zijn hunne berigten niet naar waarheid mede te deelen, maar ingevolge de staatkunde van hun gouvernement. Geen wonder dus, dat de bijzonderheden wegens de omwenteling uiteenloopend zijn en wij de Polen onder geene andere namen dan onder die van oproerigen, opstandelingen en muiters vinden aangeduid. Het is te hopen dat men welhaast de zaken en voorvallen in hun waar licht zal geplaatst vinden.

Eene correspondentie van de *Deutsche Allgemeine Zeitung* zegt: De opstandelingen, na de Oostenrijkers uit Podgorzie verjaagd en hunne artillerie ontnomen te hebben, verjoegen hen tot aan Wadowice. Daarna, met de mijnwerkers van Wjeliezka en de boeren van Galicie vereenigd, hebben zij het overblijfsel der oostenrijksche armée tot in oostenrijksch Silesië en Moravië terug gedreven. Zoodat de insurgenten zouden meester zijn van geheel het westelijke gedeelte van Galicie.

Men schrijft uit Breslau, 28. februarij: De droevigste tijdingen komen ons uit Opper-Silesië toe. Bijzondere brieven zeggen, dat de kleine stad Nicolaï door de oproerige boeren is in brand gestoken, en dat verscheidene groote en schoone domeinen tot den grond toe verwoest zijn geworden. Men vreest dat deze onlusten de voorbode zullen zijn van ernstigere gebeurtenissen, en dat de berg-districten ook zullen oproerig worden. De ellende die in dit gedeelte der provincie heerscht, verspreidt onder de behoeftige klassen een ongewone geest van ontevredenheid en verbittering.

Brieven uit Parijs gewagen van de algemeene ontevredenheid, welke den jongsten veldtogt van den maarschalk *Bugeaud* heeft verwekt, welke togt onverrigter zake is afgeloopen, alhoewel *Bugeaud* over honderd duizend mannen kon beschikken. Eerstdaags verwacht men den maarschalk-hertog van Isly te zien terug roepen. Z. K. H. de hertog van *Aumale* zou in zijne plaats naar Afrika worden gezonden, met den titel van gouverneur-generaal, en met eenen raad van verscheidene krijgsoversten.

De gevolmatigde minister van Rusland bij den heiligen stoel heeft het verhaal tegen gesproken, van de vervolgingen der baziliaansche nonnen.

In Mexico is eene nieuwe omwenteling uitgebarsten. De provincie Yucatan, eene der meest bloeijende en nijverste van dat land, heeft zich onafhankelijk verklaard, om voortaan eene afzonderlijke Republiek uit te maken. Op herovering schijnt geringe kans te bestaan. De oorzaak der afscheiding wordt aan kwade trouw der mexicaansche regering toegeschreven.

Men heeft tijdingen uit Oost-Indië van 2. februarij ontvangen. Dezelve melden, dat de sikkers en de engelschen sedert den slag van Ferozpore, elkander in het oog hidden gehouden. Men wilde echter weten, dat er den 19. januarij bij Lahore een nieuw hoofdtreffen had plaats gehad.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 4. Maart. Op den spoorweg van St. Etienne naar Lyon heeft een ongeluk plaats gehad, dat weder aan het op den spoorweg naar Versailles voorgevallene herinnert. Het onheil zou aldus veroorzaakt zijn geworden: daar men de locomotief, welke met een trein van St. Etienne was vertrokken, te Vernaison niet in orde bevond, werden twee depêches, de eene naar Lyon, de andere naar Givors, afgezonden, om eene hulp-locomotief te ontbieden. Van Givors kwam er het eerst eene aan, welke terstond voor den trein werd geplaatst, waarop men den togt hervatte; naauwelijks had men Vernaison verlaten, of de conducteurs zagen in volle vaart de hulp-locomotief op zich afkomen, welke van Lyon gezonden was. Buiten zich zelven van schrik, en alle hoop verliezende om den trein nog in tijds te kunnen doen stil houden, sprongen zij van de machine af en kwamen met eenige geringe verwondingen vrij. Een oogenblik daarna had een vreesselijke schok plaats; de twee locomotieven bonsten tegen elkander en werden met zes van de twaalf wagens verbrijzeld. Acht personen, waaronder twee vrouwen en één kind, verloren hierbij het leven, terwijl dertig anderen gekwetst werden, waarvan tien vrij gevaarlijk.

— De tijdingen uit Polen hebben te Parijs veel indruk gemaakt. De dagbladen worden met buitengewone gretigheid gelezen.

BELGIE.

BRUSSEL. Het *Handelsblad van Antwerpen* berigt het volgende: Men weet dat de kantwerksters in Vlaanderen zich 's avonds van eenen glazen bol met water opgevuld bedienen, achter dien bol stellen zij het licht, op welke wijze dit meer helderheid verkrijgt. Dezer dagen had eene vrouw van de stichting der arme weduwen te Poperinghe, bij dag, haren bol vol water op een meubelstuk geplaatst, achter hetwelk haar kantkussen stond. De zon schoot hare stralen door het venster op den bol, die tien of twaalf voet van het venster verwijderd was; eensklaps, op het oogenblik dat de vrouw zich gereed maakte uit te gaan, ontwaarde zij rook, en welhaast zag zij het kussen zelf in brand staan. Deze bijzonderheid is te meer opmerkenswaardig, daar de zon in dezen tijd weinig kracht heeft.

NEDERLANDEN.

's HERTOGENBOSCH, den 5. Maart. Naar men thans met zekerheid hoort, is het der justitie mogen gelukken in de gemeente Boekel eene geheele bende op het spoor te komen en aan te houden, welke gedurende de laatste drie maanden talrijke huisbraken en diefstallen van meubels en kleederen heeft gedaan.

— In de afgeloopene week werd door de Arrondiss.-Regtbank te Nijmegen zeker meisje, zijnde het elfjarig dochtertje van een oppassend en braaf huisvader, ter zake van niet minder dan vijf onderscheidene diefstallen, op verschillende tijden gepleegd, veroordeeld tot eene correctionele gevangenisstraf van achttien maanden. Na het uitspreken van het vonnis rigtte de E. A. H. president tot de jeugdige veroordeelde eene indrukwekkende toespraak, die echter meer het publiek dan de teregtgestelde scheen te treffen, ten minste bij haar geene zigtbare gemoedsbeweging achterliet.

KAMPEN, den 7. Maart. Het prov. Geregtshof in Overijssel, regtsprekende in hooger beroep, heeft ll. donderdag, bij een uitvoerig arrest, het vonnis tegen den heer *K. van Hulst*, als uitgever van den *Bijwagen*, door de Arrond. Regtbank geveld, in allen deele bevestigd, met verwerping der voorgestelde exceptiën van nietigheid. Het buitengewoon talrijk opgekomen publiek gaf zijne deelneming door eene plegtige stilte te kennen. De veroordeelde heeft zich in cassatie voorzien; en aller hoop is nu gevestigd op de uitspraak van den Hoogen Raad, van denwelken de vrijheid der drukpers met betrekking tot de beoordeeling van regeringsdaden nu alleen afhangt.

— Eene les uit Engeland verkondigt, dat in Engeland een kruijer zoo goed als een edelman een denkbeeld kan ontwikkelen van zijne staatkundige regten en verpligtingen, en dat hier te lande zij die eene goede opvoeding, studie en kennis hebben erlangd, naauwelijks weten wat een grondwet is. In Engel. hebben duizenden eene solide kennis van de Overzeesche Bezittingen, bij ons weet niemand iets van de kolonien, noch vorst, noch ministers, noch volksvertegenwoordigers, noch dagbladschrijvers.

— Van den Helder schrijft men van den 5. maart: « Met den 1. dezer zijn in dienst gesteld Z. M. fregat *Sambre* en Z. M. korvet *Castor*, liggende beide in de haven van het Nieuwediep.

GEMENGDE BERIGTEN.

De heer Dykmeester, regt eischende tegen vreemde dingen, is van oordeel, dat de vrees weldadig is voor de pers, waarom niet de galei? — Pieter van Akerlaken heeft men weer voor 't lapje gehouden, door hem als minister van binnenl. zaken te doodverwen. Die vlugt zou nog grooter zyn dan van den arend die onlangs is geschoten. — Welk onderscheid is er tusschen een New-Foundlandsche hond en zeker soort van ministers? De eerste brengt den mensch boven water en de laatste houdt ze er onder. — Te Kampen ligt een 's lands kanonneerboot voor den wal, bestemd om jonge lieden van de établissementen der Maatschappy van weldadigheid naar de dryvende instituten onzer zeemagt te transporteren, ter voltooijing hunner opvoeding. — Met 1. july e. k. worden de laatste 36,000 daalders staatsschulden van Noorwegen afbetaald. Wanneer zal Nederland zoo gelukkig zyn??! — De Bey van Tunis gaat met zyne hervormingen voort en wil het fransche Wetboek van Koophandel invoeren. Om al die verbeteringen in vloek te doen verkeeren moest hy er het hollandsche belastingstelsel by nemen. — By het d.... regiment van 's lands voetknechten wordt van de officieren korporaals-dienst gevergd, namelyk de aankoop van bezems, kaarsen enz. in stryd met 's Min. intentie, (Mil. Spect. XIV 7.) — Te Amelie (Drenthe) heeft een knaap van 12 j. zich verhangen. — Te Amst. is een jufv. in 't water gesprongen, de stiefvader springt haar na, en beiden verdrinken.

REGTSWEZEN.

Arrondissements-Regtbank te Middelburg.

(*Zie onze vorige.*)

Doch met het aanvoeren van al die gewigtige bedenkingen tegen de u voorgestelde aanklagte; bedenkingen, welke dat kunstmatig opgetrokken gebouw der beschuldiging kunnen, en, naar ik vertrouw, zullen ter nederwerpen, omdat gij, als onpartijdige regters slechts aan de stem der waarheid gehoor zult schenken, is de taak der verdediging nog niet geeindigd. Nog één middel zal door mij worden aangevoerd tot ontzenuwing der aanklagt en de ontwikkeling daarvan zal des te aangenamer zijn voor den verdediger der onschuld, omdat zij hem tevens gelegenheid zal geven den regter aantetoonen, dat geene lage gevoelens, geen doel tot misbruik van de verschafte gelegenheid om zijne gedachte in het openbaar te uiten, de pen bestuurde van den schrijver van het aangevallen opstel, maar dat hetzelve integendeel deszelfs oorsprong heeft te danken aan het gevoel van ware vaderlandsliefde, aan het gevoel, hetwelk iederen Nederlander behoort te bezielen en hem aantesporen om den weg te bewandelen, hem door den schrijver van dat opstel aangewezen.

Het aantoonen van bestaande misbruiken stelt toch het strafbare feit bij de wet bedoeld, niet daar, neen, E. A. H. H! die handeling op zich zelve, verre van strafbaar te zijn, is edel; is onze achting waardig, omdat zij zonder het raadplegen van eigen belang aan anderen de hun bedreigende gevaren aantoont; omdat zij waarschuwt tegen het nakende onheil.

Zulk eene aanwijzing van bestaande gebreken kan dan ook niet met vrucht worden vervolgd, tenzij de beschuldiging tevens aantoone, dat dezelve niet is geschied met het edele inzigt om anderen tot nut te verstrekken, maar dat ze gedaan zij met het boosaardige doel om verdenking te doen ontstaan tegen hem, op welke dat wantrouwen niet behoort te rusten.

Geene straf dus, indien dat boosaardig oogmerk om te beleedigen niet ten volle zij bewezen.

Daarom zeide de regtsgeleerde MERLIN in zijne repertoire voce injure, par. 3: on ne doit pas regarder comme une injure, *ce qui a été dit ou fait sans aucun dessein d'offenser.*

En dat boosaardig doel mag wel te minder worden verondersteld, wanneer het gedane verwijt niet treft het huisselijk leven van onzen medeburger; maar de beoordeeling in zich bevat van regeringsdaden.

Dat toch, M. H. H.! is de ware vrijheid van drukpers, dat, zoo al de bijzondere handelingen onzer medeburgers niet aan onze openbare berispingen mogen worden blootgesteld, omdat wij geene behoefte kunnen voorwenden dezelve voor een ieder ten toon te spreiden, en de onaangenaamheden, welke wij anderen daarmede aandoen zonder ons zelven daar eenigzins mede te bevoordeelen, derhalve een beleedigend doel bij ons moeten doen veronderstellen, zulk eene bedoeling ons niet mag worden ten laste gelegd ter zake eener beoordeeling van algemeene aangelegenheden, tenzij de onwaarheid van ons beweren luce clarius worde aangetoond, en ons boosaardig opzet daardoor ten volle zij bewezen.

De beoordeeling van regeringsdaden kan ons toch niet ten kwade worden geduid, want het zijn onze eigene belangen, welke wij daarmede op het oog hebben, omdat het bestuur van den staat ook het bestuur is van ons en van onze eigene aangelegenheden.

De klagt over verkeerde handelingen in dat bestuur is slechts eene klagt over nadeelen ons zelven aangedaan; het is de afwering van eigene schade; het moderamen inculpatae tutelae.

Dat stelsel van wettige zelfsverdediging is dan ook gehuldigd bij art. 225 der grondwet en nog uitdrukkelijker vinden wij hetzelve bevestigd bij art. 4 der wet van 16. Mei 1829 (Staatsblad N°. 34). Immers wordt daar gezegd, dat de bepalingen, welke tegen deze beklaagde worden ingeroepen, het regt om over de handelingen der openbare magten zijne gedachten te kunnen uiten en die te beoordeelen, geenzins kunnen krenken.

En wat willen nu deze artikelen zeggen?

Dat men de volkomenste vrijheid geniet om die, ambtenaren of collegien allen lof toe te zwaaijen; te juichen over het doelmatige hunner handelingen?

Maar behoef ik dan die bevoegdheid uit eene strafwet te ontleenen; heeft ook zonder die bepalingen niet ieder het volkomenste regt aan de daden van welke autoriteit ook, zijne goedkeuring te hechten?

Die artikelen geven meerdere regten M. H. H.! zij verleenen de bevoegdheid om te laken, te misprijzen, af te keuren.

De vrijheid van drukpers heeft, ik erken het, hare grenzen: — Is het boosaardig doel gebleken, de zucht om te lasteren aangetoond, dan zal er straf worden uitgesproken, want dan is er misbruik gemaakt van het toegekende regt.

Met gerustheid vraag ik het echter, waar toch in dat opstel, aan hetwelk, zoo als het mij voorkomt, ware vaderlandsliefde ten grondslag ligt, die boosaardigheid te bespeuren zij?

Zal het de toon zijn, waarin hetzelve is opgesteld? Maar deze getuigt slechts van verontwaardiging over hetgeen geschiedt, van weemoed over hetgeen plaats grijpt.

Doch al noemde men dien toon bitter en scherp jegens de personen, wier handelingen worden beoordeeld, dan zoude daaruit nog de zucht om te beleedigen niet blijken. In den

bitteren toon vind ik de zucht om te grieven niet ingesloten, maar het bewijs, de verklaring dat men zelve meent gegriefd te zijn; de begeerte om dat aangedaan onregt aan anderen te openbaren, zich daarover te beklagen.

En hiermede stemt ook overeen de verklaring door den afgevaardigde SIJPKENS in zijn advies ter gelegenheid van de voorgedragene wet van 1829 op laster en hoon gegeven, (*Staats-Courant* van 30. April 1829, 2e bijv.); toen hij zeide: « Met alle afkeuring van bittere en ongegronde aanmerkingen op de daden van het openbaar gezag, is het er echter verre van daan, dat alle zoodanige zouden kunnen vallen in de termen van injurien of van de strafwet, even weinig als elke onbescheidenheid eene actie van injurie zoude kunnen wettigen van den eenen burger jegens den anderen."

Het boosaardige der aangedane beleediging zoeken wij dan ook niet in den vorm, M. H. H.! maar in de onwaarheid van het ten laste gelegde. Of welke boosaardigheid zoude er toch kunnen bestaan in het aantoonen van *bestaande* gebreken, in het waarschuwen tegen *plaatsgrijpende* misbruiken? Wij zeiden het vroeger en wij herhalen het hier: eene zoodanige waarschuwing is niet schandelijk; neen, zij is prijzenswaardig; zoo te handelen is de pligt van iederen waren vaderlander.

En wat leert ons nu de geschiedenis ten aanzien van de leden der Tweede Kamer? Dat zij zich allen in die hunne betrekking onberispelijk hebben gedragen en de belangen onwrikbaar hebben verdedigd van een volk, hetwelk zij geacht werden te vertegenwoordigen?

Indien wij allen, ja, de geheele natie van de waarheid daarvan waren overtuigd, dan, regters, zoude het mij moeijelijk vallen u aan te toonen dat er hier dwaling bestond en geene kwade trouw, want die kwade trouw zoude dan door u worden verondersteld, omdat gij ze uit de omstandigheden zoudt opmaken.

En toch M. H. H.! kan uwe overtuiging u niet daartoe leiden om a priori te durven verklaren dat er niet één afhankelijke onder dat corps zal worden gevonden; want, indien van de vroegste tijden af niet alleen alle overige menschen, maar ook vorsten en ministers in goeden en slechten zijn onderscheiden geworden, waarom zoude men, zonder daarom van laster en beleediging te worden verdacht, niet kunnen gelooven aan leden der Tweede Kamer, die, aan hunne roeping ongetrouw, slechts eigen voordeel op het oog hadden, met verwaarloozing der belangen van het hun toevertrouwde volk?

En wat waar moet zijn ten aanzien van ieder ander, zoolang twee verschillende beginselen, de drijfveren van goed en kwaad, bij allen ter grondslag liggen, dat is vooral waar ten aanzien van de leden der Tweede Kamer, en de geschiedenis bevestigt de verklaring des schrijvers, dat er wel velen moeten gevonden worden, die zelfzucht met onverschilligheid omtrent de belangen van het vaderland in hunne banier voeren.

Wanneer wij dan, M. H. H! kunnen aantoonen, dat de regering zich nooit ontzien heeft om misbruik te maken van eene wijze van verkiezing der leden van de Tweede Kamer; eene wijze van verkiezing door iedere verlichte natie verworpen en welke aan Nederland niet den minsten waarborg geeft voor eene *wezenlijke* vertegenwoordiging van het volk, maar dezelve integendeel af doet hangen van den wil der regering; wanneer wij, zeggen wij, ons in staat bevinden om aantetoonen dat onze regering steeds misbruik heeft gemaakt van die wijze van verkiezingen en steeds heeft gepoogd om door middelen van allerlei aard de onafhankelijken uit dat collegie te bannen en van haren wil afhankelijken daar intevoeren, en wij kunnen dan tevens aanwijzen dat de regering in die pogingen geslaagd is en dezulken uit de Tweede Kamer heeft geweerd, wier onomkoopbare stem zich steeds ter verdediging der belangen van het volk deed hooren, dan vragen wij of dan niet alle denkbeeld van die vooronderstelde boosaardigheid des schrijvers zal zijn verdwenen en of gij hem integendeel geenen dank zult wijten, omdat hij de oogen des volks op een bewaar heeft geopend, waarvan deszelfs bestaan ten eenenmale afhangt; namelijk, op het voor den volke onverschillige gedrag van hunne vertegenwoordigers, voortspruitende uit eene verderfelijke wijze van verkiezingen?

Weinig moeite zal het toch kosten M. H. H! u van de waarheid van des schrijvers woorden ten aanzien van den toestand der Tweede Kamer, gedurende de regering van WILLEM I, te overtuigen.

Eene erkende daadzaak toch is het dat eene onvergeeflijke afhankelijkheid dier volksvertegenwoordigers van de regering, eene afhankelijkheid, gebouwd op het stelsel van eigenbelang, ons in eene zee van jammeren heeft gestort, waarvan wij, helaas! maar al te zeer, de droevige en zwaar drukkende gevolgen ondervinden.

En waaraan nu dat gehouden gedrag toeteschrijven?

Hooren wij, M. H. H! den geachten VAN NES in zijne redevoeringen in den jare 1843 in de Tweede Kamer gehouden en te vinden in de *Staats-Couranten* van 25. mei en 9 october van dat jaar. Dáár zegt hij, wijzende op de schroomelijke hoogte, waarop toen onze nationale schuld was geklommen: « Zietdaar de erfenis, welke door de voorgaande regering is nagelaten; zietdaar de vruchten van het blind vertrouwen, door het meerendeel der natie en door *de meerderheid der Staten-Generaal* zoo lang aan die regering geschonken." En dat alles is volgens dienzelfden spreker een gevolg « van den ongeoorloofden invloed op de verkiezingen, om de stem der waarheid in de Tweede Kamer zooveel mogelijk te smoren."

De verdediging der regten van de natie door dien onafhankelijken volksvertegenwoordiger steeds voorgestaan, veroorzaakte ook hemzelven vele onaangenaamheden, « en ofschoon," zoo als hij ter aangehaalde plaatse verklaard, « de onverbloemde goedkeuring zijner landgenooten en van het meerendeel der leden van Utrechts Staten hem daarvoor schadeloos stelde, zoo was het anders gesteld bij de hooge regering, en Utrechts Staten vernamen eerlang, dat zijne herkiezing van zeer onaangename gevolgen zoude zijn voor stad en provincie, ja, voor de leden der staten zelve en derzelver betrekkingen, en om aan die overredingsmiddelen tijd tot werking te geven, werd het noodig gevonden de verkiezing twee weken uit te stellen."

De staten hebben voor die krachtige taal gebukt en de keus viel op eenen man van ongemeene bekwaamheid in de sterrekunde, hetwelk toen aan een belgisch blad deed schrijven: dans la session prochaine on s' occupera du cours des astres. Na eene afwezigheid van 12 jaren viel in 1830 de keuze van Utrechts afgevaardigden weder op VAN NES. Zijne, als het ware, wanhopige pogingen tot behoud van 's rijks finantien en het doen ophouden van het stelsel van volharding, hadden echter weder ten gevolge dat de uiterste moeite werd aangewend om (in 1833) de nieuwe keus der Staten van Utrecht op een ander te doen vallen. Dit gelukte echter niet en de heer VAN NES werd door eene kleine meerderheid naar de vergadering der Tweede Kamer gezonden, waar hij zich weder door de bestrijding der korenwetten de achting des volks waardig maakte, doch ook toen had dit zijn gehouden gedrag zoo zeer aan de regering mishaagd, dat (in 1836) de keus der Staten van Utrecht op een ander moest vallen en wel op eenen man, die dezelve niet verlangt had en die met moeite tot de aanneming overgehaald werd.

« Een ondergeschikt ambtenaar (zegt hij verder) in de provincie Utrecht oordeelde deze gebeurtenis van zooveel gewigt voor den staat, dat hij bij request aan de hooge regering den adeldom of ten minste eene ridderorde verzocht voor de diensten door hem bewezen bij gelegenheid der jongste verkiezing tot de Staten-Generaal; een verzoek, waaraan evenwel niet voldaan is geworden."

En zal die taal der overtuiging, gesproken door eenen der meest geachte Nederlanders bij u geen geloof verdienen? Zoo iemand daaraan mogt kunnen twijfelen, M. H. H! zoo men die daadzaken als overdreven zoude willen aanmerken, ik zoude hem verwijzen op de alles afdoende omstandigheid, dat die rede is uitgesproken in de tegenwoordigheid van zoo velen, welke zich daardoor konden vernederd achten; in de tegenwoordigheid, daarenboven der ministers.

En toch niet éene stem verhief zich tegen die gewigtige waarheden; men gevoelde de kracht van dezelve en men zweeg.

Letten wij er dan op, E. A. H. H! hetgeen na de voorlezing dezer redevoering niet meer kan worden ontkend, dat de regering op de staten der provincie in de verkiezing der leden voor de Tweede Kamer steeds eenen overwegenden invloed heeft uitgeoefend; dat geene onwettige handelingen, geene dwangmiddelen door haar zijn gespaard om die staten te noodzaken tot keuzen geheel in haren geest, en tot verbanning van hen, die den moed bezaten hunne onafhankelijke stem tot heil van het volk in 's lands vergaderzaal te doen hooren, dan valt immers alle denkbeeld aan boosaardigheid weg van oenen schrijver, die op de gezegde gronden zich beklaagt over de afhankelijkheid der vertegenwoordigers des volks; eene afhankelijkheid, welke slechts het natuurlijk en noodzakelijk gevolg is dier onwettige bemoeijenissen.

Maar, zal men misschien aanvoeren, dat alles wat gij zegt, betreft alleen de oude regering, welke reeds ophield te bestaan in den jare 1840 en het is integendeel van de tegenwoordige leden der Tweede Kamer, dat de schrijver spreekt.

Ik geef dit toe, M. H. H! doch daarom verliest mijn betoog nog niets van deszelfs kracht.

Of bestaat dan nu dezelfde wijze van verkiezing niet meer waardoor toen de benoemingen der leden van de Tweede Kamer plaats grepen? Heeft niet, in weerwil van het voorstel door negen geachte volksvertegenwoordigers gedaan tot herziening der grondwet op dat punt, in weerwil van eene menigte verzoekschriften van gegoede ingezetenen, hoewel zich daar niet éene stem tegen verhief, eene wijze van verkiezing stand gehouden, welke, zoo als wij zagen, aan de regering steeds aanleiding heeft gegeven om op het doen der keuzen zelfs door dwang den onbepaaldsten invloed te kunnen uitoefenen? Zijn het niet voor het grootst gedeelte dezelfde leden der provinciale staten, welke voor den jare 1840 zitting hadden, leden, welke, zoo als wij bespeurden, toen helaas! menigmalen met verloochening hunner onafhankelijkheid bogen voor het gezag der regering? Bestaat daarenboven de vergadering der Tweede Kamer niet voor een groot gedeelte uit hen, die reeds onder de vorige regering geleerd hadden zich te onderwerpen aan het gezag en aan de bevelen door hetzelve voorgeschreven?

Al ware het dan dat betere beginselen bij het bestuur ten grondslag waren gelegd; al ware het dat dergelijke middelen, waarvan wij het bestaan zoo even hoorden aanvoeren, niet meer in werking werden gebragt, dan zult gij in de nu nog bestaande omstandigheden redenen genoeg vinden om den schrijver van het bewuste opstel ook uit dien hoofde vrijtespreken van alle boosaardig opzet tot beleediging.

Wij hebben derhalve aangetoond M. H. H! dat de aanklagte in niet één opzigt aan de vereischten der strafwet voldoet en deze derhalve niet kan of mag worden toegepast.

Vertrouwende op de regtmatigheid onzer zaak, sluiten wij derhalve dezen termijn, concluderende dat het U. E. A. behage de beklaagde te ontslaan van alle regtsvervolging ter zake van het haar ten laste gelegde feit. —

De uitspraak werd daarop bepaald op donderdag den 5. maart.

MENGELINGEN.

EEN NIEUW LIED

van een Groot-Vizier en een Ridder.

Wijze: Wie praalt aan 't hoofd enz.

Hoogmoed komt voor den val.

—

Wie heeft gesproken als een held? - v. D.
Wie heeft er een teregt gesteld? - v. D.
Wie hield een schitterend strafgerigt,
En bragt een snoever tot zijn pligt?
v. D. v. D. v. D.

Wie is de man, die pocht: Ik durf? - v. H.
Wie gunt zijn naasten brood noch turf? - v. H.
Wie stelt zich bloot aan spot en hoon
En waagt het heil van Land en Troon?
v. H. v. H. v. H.

Wie is de held, die geldt voor tien? - v. D.
Wie liet er een de tanden zien? - v. D.
Wien blaakt het hart van fieren moed
En zet de ridder-eer in gloed?
v. D. v. D. v. D.

Wie kreeg er leelijk voor zijn broek? - v. H.
Wie staat als lafaard nu te boek? - v. H.
Wie kroop weer siddrend in zijn schulp
En vond bij niemand troost of hulp?
v. H. v. H. v. H.

Wie heeft nog geldersch bloed in 't lijf? - v. D.
Wie is geen jabroer, geen oud wijf? - v. D.
Wie heeft zijn Vaderland meer lief,
Dan de oorzaak van 't helsch *productief*?
v. D. v. D. v. D.

Wie heeft de Natie uitgekleed? - v. H.
Wie brengt het volk in druk en leed? - v. H.
Wie is de duivelskunstenaar,
Die liegt: « de lasten zijn niet zwaar?"
v. H. v. H. v. H.

Wie gaf er een de volle laag? - v. D.
Wie veegt de schelmen in den Haag? - v. D.
Wie maakt van kuiperij gewag
En dwingt een pochhans tot ontzag?
v. D. v. D. v. D.

Wie schoot een schriklijk grooten bok? - v. H.
Wie draagt een mes en is geen kok? - v. H.
Wie werd er diep in 't stof vernederd
En zucht: het bladje is omgekeerd?
v. H. v. H. v. H.

Wie heeft gewroken Neêrlands volk? - v. D.
Wie sprak als onomkoopbre tolk? - v. D.
Wie is een zoon van [illegible]
Dien 't hart niet in de schoenen zit?
v. D. v. D. v. D.

Wie werd er als een kind confuus? - v. H.
Wie vroeg wel duizendmaal excuus? - v. H.
Wie ging druipstaartend, jankend heen,
Op heel het SANHEDRIN te onvreên?
v. H. v. H. v. H.

Wie vloog den Redder in den kam? - v. D.
Wie bragt een tijger tot een lam? - v. D.
Wie toonde met een scherpe prik
De kleinheid van den grooten IK?
v. D. v. D. v. D.

Wie was vermetel, trotsch en ruw? - v. H.
Wie bakt er kleine broodjes nu? - v. H.
Wie is nu lijdzaam en gedwee
En gaf uit angst een fijn diné?
v. H. v. H. v. H.

Wie heeft er beterschap beloofd? - v. H.
Wie heeft nu minder wind in 't hoofd? - v. H.
Wie trapt nu op een andren keer
Geen Ridder op zijn toonen meer?
v. H. v. H. v. H.

CORRESPONDENTIE.

Het artikel van K. v. D. P. in ons volgend No.

— Een aantal ingekomen stukken zal achtervolgens geplaatst worden.

ZEE TIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 10. Maart. Sedert den 7. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Fenna, N. J. Brons, Nantes, rogge; Mary, J. Hembrang, Londen, tarwe; de Maria, J. Brabander, Aux Cayes, koffij; Diana, P. J. Gres, Hull, manufacturen; John Bul, C. G. Nyland, the Valcon, O. Kraitz, beide Odessa, tarwe; Dorothea, H. D. Lucht, Tampsoe, graan; Theresia, J. Bunckwalt, Oostzee, rogge; de Maria, C. Ipland, Triste, Mermede, J. van Driesten, Tangarok, Christina, D. G. Oosterkamp, Falmouth, de Argo, J. Pieter, Hamburg, Coquette, R. Shepard, New-York, alle stukgoed; Satoenisa, P. Glaich, Lissabon, graan; Martha Elisabeth, J. J. Koster, Livorno, tarwe; Uranus, J. H. Menke, Kamerseal, garst.

Voor Vlissingen bestemd:

John en Ann, J. M. Donald, New-Castle, steenkolen.

— Zr. Ms. brik de Arend, gevoerd door den luitenant der eerste klasse C. van der Hart, is in den morgen van den 5. dezer van Batavia, laatst van de Kaap de Goede Hoop, te Hellevoetsluis binnengekomen.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4. 1/2 ure.
Sluiting des avonds « 7 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en der Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.